



GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚZOO.420.34.2022.KN.92

Warszawa, 15 lutego 2024 r.

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, po rozpatrzeniu odwołań: [REDAKTED]

[REDAKTED] i Ekologicznego Stowarzyszenia Przyjaciół Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego EKOPARK od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z 26 listopada 2018 r., znak: RDOŚ-Gd-WOO.4207.184.2017.IB.17, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa kwatery składowej B3 odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne wraz z niezbędnymi elementami zagospodarowania terenu na działkach nr 5/1, 6/1, 7/62, 7/44, 177/2 (obręb Łężyce) na terenie zakładu Eko Dolina sp. z o.o. w Łężycach”, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), dalej k.p.a., w związku z art. 71 ust. 2 pkt 1 i art. 82 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2023 r. poz. 1094, ze zm.), dalej u.o.o.ś.:

1. uchyla punkt I.2.1 decyzji w brzmieniu:

„Zaplecze budowy zorganizować w sposób eliminujący zagrożenie przedostania się zanieczyszczeń do środowiska gruntowo – wodnego, poprzez wykorzystywanie istniejących miejsc o powierzchni utwardzonej. W przypadku braku możliwości wykorzystania istniejących miejsc o powierzchni utwardzonej, zaplecze budowy utwardzić

i zabezpieczyć przed przedostawaniem się szkodliwych substancji do środowiska gruntowo – wodnego”

i w tym zakresie orzeka:

„Rozwiązania służące ochronie środowiska gruntowo-wodnego na etapie realizacji lub użytkowania kwatery B3:

- a) zaplecze budowy należy zlokalizować w granicach terenu zakładu Eko Dolina sp. z o.o.;
- b) plac budowy oraz zaplecze budowy należy wyposażyć w techniczne i chemiczne środki do ograniczania rozprzestrzeniania się, usuwania lub neutralizacji zanieczyszczeń ropopochodnych. W przypadku wycieku substancji ropopochodnych należy je niezwłocznie usunąć lub zneutralizować;
- c) tankowanie, serwisowanie, mycie oraz parkowanie maszyn i urządzeń oraz pojazdów budowlanych należy prowadzić w miejscach utwardzonych i uszczelnionych (np. za pomocą geomembran) zlokalizowanych w granicach terenu zakładu Eko Dolina sp. z o.o.; miejsca te powinny być wyposażone w urządzenia do podczyszczania ścieków z zawiesin oraz substancji ropopochodnych;
- d) materiały pędne oraz oleje i smary wykorzystywane na etapie realizacji przedsięwzięcia należy magazynować na terenie zaplecza budowy na utwardzonym i uszczelnionym (np. za pomocą geomembran) podłożu. Powyższe substancje należy magazynować w zamykanych i szczelnych pojemnikach, odpornych na działanie przechowywanych w nich substancji, w miejscach osłoniętych przed działaniem czynników atmosferycznych oraz zabezpieczonych przed dostępem osób nieuprawnionych;
- e) materiały budowlane oraz substancje i preparaty stosowane na etapie realizacji przedsięwzięcia, z kart charakterystyki których wynika, że mogą stanowić zagrożenie dla wód lub dla gleby, należy magazynować na terenie zaplecza budowy na utwardzonym i uszczelnionym (np. za pomocą geomembran) podłożu, w miejscach osłoniętych przed działaniem czynników atmosferycznych oraz zabezpieczonych przed dostępem osób nieuprawnionych. Miejsca te należy wyposażyć w urządzenia lub środki umożliwiające ich zebranie lub neutralizację w sytuacji przypadkowego wydostania się z opakowań. Rodzaje i ilość urządzeń lub środków dostosować do rodzaju i ilości magazynowanych materiałów, substancji i preparatów. Powyższe materiały, substancje i preparaty magazynować i przemieszczać w opakowaniach producenta. W przypadku ich wydostania się z opakowań, należy je niezwłocznie usunąć lub zneutralizować;
- f) odpady powstałe na etapie realizacji przedsięwzięcia należy magazynować na terenie placów zlokalizowanych w obrębie zaplecza budowy. Miejsca magazynowania odpadów niebezpiecznych należy wyposażyć w urządzenia lub środki umożliwiające zebranie lub neutralizację odpadów, w sytuacji ich przypadkowego wydostania się

- z pojemników. Rodzaje i ilość tych urządzeń lub środków należy dostosować do rodzaju i ilości magazynowanych odpadów. W przypadku wydostania się odpadów z pojemników należy je niezwłocznie usunąć lub zneutralizować;
- g) dopuszcza się magazynowanie niezanieczyszczonej gleby i ziemi przewidzianych do wykorzystania na etapie realizacji lub użytkowania przedsięwzięcia poza zapleczem budowy”;

2. uchyla punkt I.2.3 decyzji w brzmieniu:

„Podczas realizacji wykopów zabezpieczyć plac robót płotkiem z siatki herpetologicznej przed przedostaniem się do wykopów małych zwierząt - płazów, gadów i małych ssaków; codziennie rano przeprowadzać kontrolę wykopów przed przystąpieniem do dalszych prac; uwięzione zwierzęta niezwłocznie przenieść poza teren objęty pracami, na właściwe dla nich siedlisko”

i w tym zakresie orzeka:

„Podczas realizacji inwestycji należy:

- a) przed przystąpieniem do wycinki drzew i krzewów oraz niwelacji terenu skontrolować teren projektowanej kwatery B3 pod kątem obecności lęgów ptaków, siedlisk rozrodczych i osobników gatunków zwierząt chronionych, w tym płazów. W przypadku stwierdzenia obecności zwierząt należy zapewnić im możliwość przemieszczenia się poza obszar realizacji przedsięwzięcia lub dokonać przeniesienia zidentyfikowanych osobników na optymalne dla danego gatunku siedliska;
- b) wokół miejsca prowadzenia robót budowlanych zastosować tymczasowe wygradzenia herpetologiczne w postaci geowłókniny, folii lub siatki z tworzywa sztucznego o oczkach nie większych niż 5×5 mm, o wysokości minimum 50 cm nad poziomem gruntu, wkopane na minimum 10 cm pod powierzchnię gruntu oraz posiadające odgięcie górnej krawędzi na zewnątrz terenu (w kierunku otaczającego terenu) pod kątem $45-90^\circ$ tworząc daszek (przewieszkę) o szerokości wynoszącej minimum 10 cm. Zakończenie ogrodzenia powinno posiadać zawrotkę o kształcie litery „U”, powodującą zmianę kierunku ruchu zwierząt. Zawrotka powinna mieć długość 70-80 cm i odstęp między równolegle biegnącymi wygradzeniami 30-50 cm;
- c) tymczasowe wygradzenia herpetologiczne utrzymywać w stanie technicznym zapewniającym ich właściwe funkcjonowanie, w szczególności poprzez kontrole ich stanu oraz niezwłoczne dokonywanie bieżących napraw. W przypadku stwierdzenia uszkodzeń, braku szczelności, ubytków tp.. należy niezwłocznie wykonać naprawę ogrodzenia, a także usuwać roślinność przerastającą konstrukcje ogrodzeń, ułatwiającą wspinanie się zwierząt;
- d) kontrolować teren budowy, w szczególności miejsca mogące stanowić pułapki dla małych zwierząt (wykopy, zastoiska wodne, koleiny, niezabezpieczone elementy odwodnienia). Kontrole prowadzić raz dziennie. W przypadku stwierdzenia obecności

zwierząt, osobniki należy przenieść do odpowiedniego dla danego gatunku siedliska bezpośrednio po stwierdzeniu ich obecności”;

3. uchyla punkt 1.2.4 decyzji w brzmieniu:

„Prace budowlane prowadzić poza okresem lęgowym ptaków przypadającym na czas od 1 marca do 31 sierpnia; dopuszczalne jest prowadzenie prac w wyżej wymienionym okresie pod nadzorem ornitologa co należy potwierdzić odpowiednim wpisem w dokumentacji budowlanej”

i w tym zakresie orzeka:

„Wycinkę drzew i krzewów, a także niwelację terenu i przemieszczanie mas ziemnych, należy prowadzić poza okresem lęgowym ptaków, tj. poza okresem od 1 marca do 15 października. W sytuacji konieczności prowadzenia ww. prac również w okresie lęgowym dopuszcza się taką możliwość, ale na maksymalnie 3 dni przed ich rozpoczęciem ornitolog pełniący nadzór przyrodniczy powinien przeprowadzić kontrolę terenu pod kątem obecności stanowisk lęgowych ptaków. W przypadku stwierdzenia lęgów, prace związane z wycinką roślin i przemieszczaniem mas ziemnych należy wstrzymać do czasu wyprowadzenia młodych. Możliwość ponownego podjęcia ww. prac należy skonsultować z ornitologiem”;

4. uchyla punkt 1.2.5 decyzji w brzmieniu:

„Przy realizacji nowych nasadzeń wybór roślin ograniczyć do gatunków rodzimych, nieinwazyjnych”

i umarza postępowanie pierwszej instancji w tym zakresie;

5. uchyla punkt 1.2.6 decyzji w brzmieniu:

„Zapewnić właściwą organizację robót, z uwzględnieniem ich płynności oraz zastosowaniem zabezpieczeń przed potencjalnymi zanieczyszczeniami wód powierzchniowych i gruntu poprzez wyznaczenie miejsc postoju maszyn i urządzeń na utwardzonym podłożu, wykorzystywanie maszyn i urządzeń w dobrym stanie technicznym. Nie dopuścić do wycieku substancji ropopochodnych, a w przypadku zdarzeń awaryjnych zabezpieczyć miejsce przed rozprzestrzenieniem zanieczyszczeń oraz zapewnić szybkie i sprawne ich usuwanie z powierzchni ziemi”

i umarza postępowanie pierwszej instancji w tym zakresie;

6. uchyla punkt 1.2.8 decyzji w brzmieniu:

„Przewidzieć zraszanie powierzchni utwardzonych i zmagazynowanych przyzmi ziemi w warunkach suchej i wietrznej pogody”;

i w tym zakresie orzeka:

„W celu ograniczania emisji zanieczyszczeń pyłowo-gazowych do powietrza na etapie realizacji lub eksploatacji przedsięwzięcia należy:

- a) wyłączać silniki pojazdów i maszyn budowlanych w czasie postoju;
- b) zapewnić mycie kół pojazdów opuszczających teren zakładu Eko Dolina;

c) drogi dojazdowe, tereny placu budowy i zaplecza budowy oraz zmagazynowane przyzmy gruntu, a także pozostałe tereny utwardzone zakładu Eko Dolina utrzymywać w stanie ograniczającym pylenie, np. poprzez ich czyszczenie lub zraszanie w warunkach suchej i wietrznej pogody”;

7. uchyla punkt I.2.11 decyzji w brzmieniu:

„Kwaterę B3 eksploatować zgodnie z wcześniej opracowywanymi procedurami i instrukcjami, zapewniającymi jej prawidłowe utrzymanie, dobry stan techniczny, a przede wszystkim dotrzymanie wymagań obowiązujących przepisów ochrony środowiska w zakresie standardów emisyjnych i imisyjnych”

i umarza postępowanie pierwszej instancji w tym zakresie;

8. uchyla punkt I.2.12 decyzji w brzmieniu:

„Uwzględniać wymagania najlepszych dostępnych technik w przyjętych metodach ochrony środowiska, między innymi, poprzez wdrożenie systemu zarządzania z ciągłym doskonaleniem działań w zakresie ochrony środowiska, ochronę środowiska jako całości (z wykluczeniem ochrony jednego komponentu środowiska kosztem innego), efektywną gospodarkę materiałową, stosowanie substancji o małym potencjale zagrożeń, zapobieganie zanieczyszczeniom w przypadku nieplanowanego uwalniania”

i umarza postępowanie pierwszej instancji w tym zakresie;

9. uchyla punkt I.2.13 decyzji w brzmieniu:

„Opracować i wdrożyć program zapobiegania występowaniu odorów i ich ograniczania. Prowadzić rejestr stwierdzonych przypadków wystąpienia odorów (np. skargi), z oceną ich zasadności oraz opisem sposobu reagowania na stwierdzone przypadki wystąpienia odorów”

i w tym zakresie orzeka:

„Rozwiązania służące ograniczeniu oddziaływania odorowego zakładu Eko Dolina na etapie realizacji lub użytkowania kwatery B3:

- a) należy opracować i wdrożyć plan zarządzania odorami oraz dokonywać jego regularnych przeglądów. Plan zarządzania odorami ma obejmować następujące elementy:
- protokół zawierający harmonogram działań w ramach planu zarządzania odorami;
 - protokół monitorowania odorów, zgodnie z odpowiednimi normami krajowymi lub międzynarodowymi;
 - rejestr stwierdzonych przypadków wystąpienia odorów, w szczególności w związku ze skargami, wraz z oceną zasadności skarg;
 - protokół reagowania na stwierdzone przypadki wystąpienia odorów, w szczególności w związku ze skargami;
 - program zapobiegania występowaniu odorów i ich ograniczania, w tym określenie udziału poszczególnych źródeł odorów oraz wdrożenie środków zapobiegawczych lub ograniczających uciążliwość odorową;

- b) eksploatację kwatery B3 należy prowadzić z zachowaniem następujących zasad:
- minimalizacja powierzchni części czynnej kwatery poprzez pracę na poletku roboczym nie większym niż 1000 m²;
 - stosowanie warstw izolacyjnych na warstwach deponowanych odpadów w postaci przesypek z kruszywa lub oprysku na bazie włókien celulozowych;
 - przykrywanie odpadów warstwą izolacyjną ma następować nie rzadziej niż co 3 dni;
 - w przypadku odpadów organicznych dopuszczalne jest składowanie wyłącznie przetworzonych biologicznie odpadów;
- c) prace serwisowe urządzeń służących do dezodoryzacji powietrza należy prowadzić zgodnie z następującymi zasadami:
- nie prowadzić prac jednocześnie na więcej niż jednym spośród następujących obiektów: kompostownia halowa odpadów (obiekty: istniejący i projektowany), segment metanizacji odpadów, sortownia odpadów, podczyszczalnia ścieków, instalacje odgazowania kwater B1, B2, B3;
 - w warunkach atmosferycznych sprzyjających szybkiemu rozproszeniu strumienia odorów, tj. w warunkach braku inwersji temperaturowej oraz przy wietrze o kierunku zachodnim lub północno-zachodnim;
 - po uprzednim zawiadomieniu, z 1 tygodniowym wyprzedzeniem, mieszkańców Sołectwa Łężyce o zakresie i czasie trwania prac serwisowych;
- d) w sytuacji wykonywania prac prowadzących do zwiększonej emisji odorów, np.: deponowania odpadów na kwaterze składowej, układania pryzm w kompostowni pryzmowej odpadów zielonych, serwisowania urządzeń służących do dezodoryzacji powietrza, należy stosować urządzenia zamgławiające i maskujące powstające odory”;

10. uchyla punkt I.2.15 decyzji w brzmieniu:

„Tereny utwardzone zakładu utrzymywać w czystości w celu minimalizacji emisji niezorganizowanej pyłów”

i umarza postępowanie pierwszej instancji w tym zakresie;

11. uchyla punkt III decyzji w brzmieniu:

„Wskazać, że z przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko nie wynika konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę przedmiotowej inwestycji

Tutejszy organ, na obecnym etapie postępowania, nie stwierdza potrzeby przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko. Informacje zawarte w raporcie o oddziaływaniu na środowisko są wystarczające do określenia uwarunkowań do projektu budowlanego.

Powyższe nie wyklucza ponownego przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w przypadku:

- złożenia do organu właściwego do wydania decyzji (o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 ustawy OOS) wniosku podmiotu planującego realizację przedsięwzięcia,
- jeżeli organ właściwy do wydania ww. decyzji stwierdzi, że we wniosku o wydanie decyzji zostały dokonane zmiany w stosunku do wymagań określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”

i w tym zakresie orzeka:

- „1. Nie stwierdzam konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś.
2. Nakładam obowiązek monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w następującym zakresie:
 - a) od dnia oddania do użytkowania kwatery składowej B3 należy prowadzić dwuletni monitoring w zakresie badań olfaktometrycznych substancji odorogennych emitowanych z zakładu Eko Dolina;
 - b) badania należy prowadzić co najmniej czterokrotnie w ciągu roku, w miesiącach: styczeń-luty, kwiecień-maj, lipiec-sierpień, październik-listopad, przy czym co najmniej jeden z pomiarów w ciągu roku ma odbywać się w trakcie serwisowania instalacji służących do dezodoryzacji;
 - c) badania należy prowadzić na terenie zakładu Eko Dolina dla głównych emitorów substancji odorogennych: kwatera składowa B3, kompostownia halowa odpadów (obiekty: istniejący i projektowany), segment metanizacji odpadów, kompostownia przyzmoła odpadów zielonych, sortownia odpadów, podczyszczalnia ścieków;
 - d) badania należy również przeprowadzić dla co najmniej trzech punktów poza terenem zakładu Eko Dolina, zlokalizowanych w następujących miejscach:
 - Łężyce-Rogulewo: ul. Akacyjowa;
 - Łężyce-Głodówko: ul. Dębowa;
 - Łężyce: ul. Jałowcowa;
 - e) każdorazowo po zakończeniu badań należy przedstawić ich wyniki:
 - Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Gdańsku;
 - Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska w Gdańsku;
 - Marszałkowi Województwa Pomorskiego;
 - Wójtowi Gminy Wejherowo;
 - f) wyniki badań należy przedstawić wraz z informacją o natężeniu i zasięgu substancji odorogennych przy określonych warunkach atmosferycznych (występujących w trakcie badań) wraz z opisem zastosowanej metodyki badawczej. Monitorowanie emisji substancji odorogennych powinno zostać

przeprowadzone zgodnie z odpowiednimi normami znajdującymi się w zbiorze Polskich Norm lub innymi międzynarodowymi normami zapewniającymi uzyskanie danych o równoważnej jakości naukowej”;

12. w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Decyzją z 26 listopada 2018 r. RDOŚ w Gdańsku, po rozpatrzeniu wniosku Eko Dolina sp. z o.o. z 11 grudnia 2017 r., na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 1 oraz art. 82 ust. 1 u.o.o.ś., określił środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia pn.: „Budowa kwatery składowej B3 odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne wraz z niezbędnymi elementami zagospodarowania terenu na działkach nr 5/1, 6/1, 7/62, 7/44, 177/2 (obręb Łężyce) na terenie zakładu Eko Dolina sp. z o.o. w Łężycach”.

24 grudnia 2018 r. od wymienionej wyżej decyzji odwołanie wniosły osoby wymienione w osnowie decyzji.

We wniesionych odwołaniach skarżący wskazali następujące zarzuty:

1. naruszenie art. 7 oraz art. 77 k.p.a., poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy;
2. naruszenie przepisów prawa miejscowego, poprzez wydanie decyzji sprzecznej z zasadami współzycia społecznego i dobrosąsiedzkiego;
3. naruszenie art. 201 ust. 1 w związku z art. 203 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2024 r. poz. 54), dalej p.o.ś., poprzez wydanie decyzji dla kwatery składowej B3 będącej jedynie fragmentem instalacji do składowania odpadów, a nie samodzielną instalacją;
4. naruszenie § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 24 marca 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy, eksploatacji i zamknięcia, jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów (Dz. U. z 2003 r. Nr 61, poz. 549), poprzez akceptację nieprawidłowej lokalizacji składowiska odpadów;
5. nieuznanie okolicznych mieszkańców za strony postępowania;
6. brak pełnego rozpatrzenia złożonych uwag do raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Odwołujący się wniesli o uchylenie decyzji RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r.

Decyzją z 17 września 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.32.2019.KN.12, GDOŚ umorzył postępowanie odwoławcze wobec części odwołujących się w przedmiotowej sprawie. Rozstrzygnięcie to zostało zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który wyrokiem z 21 października 2021 r., sygn. akt: IV SA/Wa 2877/19, uchylił decyzję GDOŚ z 17 września 2019 r. WSA w Warszawie ocenił, że umorzenie postępowania względem odwołujących się było przedwczesne i nakazał organowi odwoławczemu ponownie ocenić, czy posiadają oni interes prawny w niniejszej sprawie.

Ponadto w związku z odwołaniem Stowarzyszenia EKOPARK z 24 grudnia 2018 r., decyzją z 18 września 2019 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.32.2019.KN.13, GDOŚ uchylił decyzję RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r. w części i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy lub umorzył postępowanie pierwszej instancji, a w pozostałej części utrzymał tę decyzję w mocy. Decyzja GDOŚ z 18 września 2019 r. została zaskarżona do WSA w Warszawie, który wyrokiem z 4 kwietnia 2022 r., sygn. akt: IV SA/Wa 2873/19, uchylił tę decyzję.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś. GDOŚ jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołań od decyzji regionalnych dyrektorów ochrony środowiska.

RDOŚ w Gdańsku doręczył decyzję z 26 listopada 2018 r. jedynie następującym podmiotom:

- Eko Dolina sp. z o.o. w Łężycach – podmiotowi planującemu podjęcie realizacji przedsięwzięcia;
- Gminie Wejherowo;
- Gminie Miasto Gdynia;
- Państwowemu Gospodarstwu Leśnemu Lasy Państwowe Nadleśnictwo Gdańsk;
- Stowarzyszeniu EKOPARK.

Jak wynika z orzecznictwa sądów administracyjnych, w przypadku braku doręczenia decyzji osobie, która wniosła odwołanie i twierdzi, że jest stroną postępowania, termin do wniesienia odwołania dla tej osoby biegnie od dnia doręczenia decyzji stronie, której najpóźniej decyzję doręczono (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z: 12 lutego 2010 r., sygn. akt: II OSK 355/09; 16 grudnia 2020 r., sygn. akt: II OSK 1629/18). Podmiotem, któremu decyzję z 26 listopada 2018 r. doręczono najpóźniej, było Stowarzyszenie EKOPARK, które otrzymało decyzję za pośrednictwem operatora pocztowego 10 grudnia 2018 r. W związku z powyższym termin na wniesienie odwołania dla osób wymienionych w sentencji decyzji upłynął 24 grudnia 2018 r. Osoby te wniosły odwołania 24 grudnia 2018 r., a zatem z zachowaniem terminu określonego w art. 129 § 2 k.p.a.

Wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia wpłynął do RDOŚ w Gdańsku 11 grudnia 2017 r. W związku z powyższym w przedmiotowej sprawie nie mają zastosowania przepisy art. 74 ust. 3a u.o.o.ś. dotyczące kręgu stron postępowania prowadzącego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ww. jednostka redakcyjna u.o.o.ś. została wprowadzona na mocy art. 509 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2625, ze zm.), dalej p.w., który wszedł w życie 1 stycznia 2018 r. Natomiast zgodnie z art. 545 p.w. do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach stosuje się przepisy obowiązujące przed 1 stycznia 2018 r. Taka sytuacja zachodzi w przedmiotowym przypadku, a zatem krąg stron niniejszego

postępowania należy określić w oparciu o przepis art. 28 k.p.a. Osoby wymienione w sentencji niniejszej decyzji wykazały, że posiadają interes prawny w myśl art. 28 k.p.a. Odwołujący się mają przymiot strony ze względu na posiadanie prawa rzeczowego do nieruchomości położonych w zasięgu oddziaływania omawianego przedsięwzięcia. Natomiast Stowarzyszenie EKOPARK uczestniczy w postępowaniu na prawach strony na podstawie art. 31 § 3 k.p.a.

W stanowisku doktryny prawa i orzecznictwa sądownoadministracyjnego dotyczącym postępowań w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, na gruncie stanu prawnego obowiązującego przed 1 stycznia 2018 r., utrwalił się pogląd, że o posiadaniu przymiotu strony takiego postępowania decyduje fakt władania nieruchomością zlokalizowaną w zasięgu oddziaływania projektowanego przedsięwzięcia, przy czym dotyczy to każdego rodzaju oddziaływań, a nie tylko oddziaływań ponadnormatywnych (por. K. Gruszecki, *Komentarz do art. 73 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko*, LEX/el 2013, tezy 4. i 5.; wyrok NSA z 16 sierpnia 2012 r., sygn. akt: II OSK 832/11).

Zgodnie z linią orzecniczą NSA, zapoczątkowaną wyrokami z 15 maja 2013 r., sygn. akt: II OSK 108/12 i II OSK 109/12, w przypadku gdy skutkiem realizacji przedsięwzięcia będzie emisja substancji złownych, o zasięgu jego oddziaływania decyduje nie tylko przekroczenie norm dopuszczalnego stężenia tych substancji w powietrzu, lecz każda uciążliwość wynikająca z ich immisji w granicach sąsiednich nieruchomości. W ocenie NSA interes prawny podmiotu władającego nieruchomością w zasięgu występowania uciążliwości zapachowej wynika z uprawnienia do niezakłóconego korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 140 i art. 144 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1360, ze zm.). Zatem biorąc pod uwagę, że zakład Eko Dolina poprzez emisję substancji złownych potencjalnie może oddziaływać na obszar większy niż ten, który został wyznaczony w uzupełnionym wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, organ odwoławczy ocenił, że każda osoba spośród odwołujących się, która wykazała posiadanie prawa rzeczowego do nieruchomości w granicach miejscowości Łężyce, ma przymiot strony niniejszego postępowania.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że RDOŚ w Gdańsku w nieprawidłowy sposób ustalił krąg stron przedmiotowego postępowania. Na str. 28 decyzji z 26 listopada 2018 r. RDOŚ w Gdańsku wskazał, że: *natomiast podpisani pod identycznymi uwagami mieszkańcy nie mogli zostać uznani za strony postępowania, ponieważ ich uwagi nie stanowiły wniosku, więc nie spełniały wymogów formalnoprawnych*. Ze stanowiskiem takim nie sposób się zgodzić, bowiem żaden przepis Kodeksu postępowania administracyjnego nie nakłada obowiązku złożenia wniosku „o uznanie za stronę postępowania”. Z ustanowionej w treści art. 10 k.p.a. zasady czynnego udziału strony w postępowaniu wynika natomiast obowiązek m.in. ustalenia kręgu stron postępowania, a także obowiązek zapewnienia stronom możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Krąg stron postępowania organ administracji publicznej powinien ustalić na podstawie zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego, a gdy jest on niewystarczający, przeprowadzić dodatkowe postępowanie wyjaśniające, zwłaszcza w sytuacji, gdy w toku postępowania wnoszący podanie twierdzi, że przysługuje mu status strony postępowania. Obowiązkom powyższym organ pierwszej instancji nie sprostał, jednakże naruszenie to nie miało istotnego wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Wniosek o wydanie zaskarżonej decyzji z 26 listopada 2018 r. złożyła Eko Dolina sp. z o.o. z siedzibą w Łężycach. Wniosek dotyczy rozbudowy istniejącego zakładu, gdzie dokonuje się składowania odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne (komunalnych). Ze względu na całkowitą pojemność oraz dobową przepustowość zakładu przedsięwzięcie osiąga progi określone w § 2 ust. 1 pkt 47 w związku z § 2 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71), które, co wynika z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839), jest rozporządzeniem obowiązującym w przedmiotowej sprawie. Tym samym, zgodnie z art. 71 ust. 2 pkt 1 u.o.o.ś., realizacja tego przedsięwzięcia wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Właściwość rzeczowa RDOŚ w Gdańsku do wydania zaskarżonej decyzji wynika z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. 1 u.o.o.ś. w związku z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1712, ze zm.). Zgodnie z przywołanym przepisem organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć, dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot od niej zależny w rozumieniu art. 24m ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40, ze zm.), dalej u.s.g., jest regionalny dyrektor ochrony środowiska. Zgodnie z informacją z rejestru przedsiębiorców, KRS nr: 0000030282, Gmina Wejherowo razem z gminami: Miasto Gdynia, Miasto Sopot, Szemud i Luzino jest udziałowcem spółki Eko Dolina sp. z o.o. W stanowisku przedstawionym w piśmie z 24 października 2022 r. Eko Dolina sp. z o.o. powołała się na wcześniejsze pismo z 3 sierpnia 2017 r. w którym oświadczyła, że *brak jest pisemnych porozumień pomiędzy współnikami, jednak wszystkie uchwały podejmowane są jednomyślnie*. Tym samym, w myśl art. 24m ust. 2 pkt 1 u.s.g., Spółka stanowi podmiot zależny od Gminy Wejherowo, której organ wykonawczy stanowiłby organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przedmiotowej sprawie. Natomiast właściwość miejscową RDOŚ w Gdańsku do wydania zaskarżonej decyzji określa rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 10 listopada 2008 r. w sprawie nadania statutu Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Gdańsku (Dz. U. z 2021 r. poz. 1650, ze zm.). Z rzeczowego statutu wynika, że obszarem

działalności RDOŚ w Gdańsku jest obszar województwa pomorskiego, będący miejscem realizacji omawianego przedsięwzięcia.

Zgodnie z art. 170 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.), dalej p.p.s.a., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. W wydanym w przedmiotowej sprawie wyroku z 4 kwietnia 2022 r., sygn. akt: IV SA/Wa 2873/19, WSA w Warszawie zakwestionował zasięg oddziaływania omawianej inwestycji wyznaczony we wniosku Eko Dolina sp. z o.o. z 11 grudnia 2017 r. Sąd wyjaśnił, że nie ma możliwości szczegółowej oceny oddziaływania budowanej kwatery składowej B3 na jakość powietrza ze względu na emisję związków złownych, ponieważ nie zostały wydane przepisy w tym zakresie, jednak nie zwalnia to organu od przeprowadzenia odpowiednich badań i określenia progu wyczuwalności zapachowej na działkach skarżących (str. 20 wyroku z 4 kwietnia 2022 r.).

W związku z powyższym, pismem z 26 stycznia 2023 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.34.2022.KN.12, GDOŚ wezwał inwestora do przedstawienia obliczeń zasięgu występowania uciążliwości odorowej na poziomie $1,0 \text{ ou/m}^3$ dla 98 percentyla ze stężeń jednogodzinnych występujących w ciągu roku. Zgodnie z normą: PN-EN 13725:2007 „Jakość powietrza – Oznaczanie stężenia zapachowego metodą olfaktometrii dynamicznej”, stężenie $1,0 \text{ ou/m}^3$ odpowiada progowi wyczuwalności zapachowej. Ponadto zgodnie z doświadczeniami z innych krajów europejskich modelowanie matematyczne rozprzestrzeniania się odorów pozwala na określenie zasięgu oddziaływania danej inwestycji (por. *Bezpieczne odległości od zabudowań dla przedsięwzięć, których funkcjonowanie wiąże się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej*, Ministerstwo Klimatu i Środowiska).

W odpowiedzi na powyższe inwestor przedłożył uzupełnienie raportu z 9 marca 2023 r., w którym przedstawiono obliczenia wyczuwalności zapachowej odorantów w sąsiedztwie zakładu Eko Dolina. Z przedłożonego opracowania wynika, iż oddziaływanie odorowe wyznaczone izoliną $1,0 \text{ ou/m}^3$ dla 98 percentyla ze stężeń jednogodzinnych występujących w ciągu roku wykracza poza granice zakładu Eko Dolina na odległość nie większą niż 300 m (załącznik nr 2 do pisma Eko Dolina sp. z o.o. z 9 marca 2023 r.). Oznacza to, że poza wyznaczonym zasięgiem oddziaływania odorowego, zapachy będą wyczuwane jedynie sporadycznie, nie dłużej niż przez 2% godzin w ciągu roku, co stanowi ok. 175 godzin rocznie. Ponadto przedstawione wyniki modelowania rozprzestrzeniania się substancji złownych nie wykazały przekroczenia żadnej z wartości odniesienia określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2010 r. Nr 16, poz. 87). Dotyczy to w szczególności amoniaku, siarkowodoru i merkaptanów, których emisje są decydujące dla oceny uciążliwości odorowej zakładu Eko Dolina. Zgromadzony materiał dowodowy (obliczenia i załączniki graficzne)

wskazuje zatem, iż zakład Eko Dolina nie stanowi źródła znaczącego negatywnego oddziaływania zapachowego na środowisko.

Jednakże zgodnie z wynikami pomiarów przedstawionych w załączniku nr 4 do pisma Eko Dolina sp. z o.o. z 9 marca 2023 r. możliwe jest chwilowe występowanie bardzo słabego zapachu (stężenie na poziomie 1 ou/m^3) w odległości nawet do 1,4 km od budynku kompostowni. Tego rodzaju sytuacja może mieć miejsce, jeżeli prędkość i kierunek wiatru będą niezmiennie oraz występować będzie stała emisja odorantów z głównych emitorów zakładu (str. 11 zał. nr 4). Nie sposób zatem wykluczyć, że w razie niesprzyjających warunków atmosferycznych możliwe jest występowanie sporadycznego, chwilowego oddziaływania odorowego na osoby zamieszkujące obszar sołectwa Łężyce, również poza wyznaczoną izolacją $1,0 \text{ ou/m}^3$ dla 98 percentyla ze stężeń jednogodzinnych występujących w ciągu roku.

W związku z powyższym, kierując się zawartą w art. 6 ust. 2 p.o.ś. zasadą przezorności, GDOŚ ocenił, że zakład Eko Dolina poprzez emisję substancji złowonnych potencjalnie może oddziaływać na obszar większy niż ten, który został wyznaczony w uzupełnionym wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W rezultacie organ odwoławczy orzekł również o konieczności monitorowania uciążliwości zapachowej zakładu Eko Dolina (pkt 11 niniejszej decyzji) w celu weryfikacji zasięgu i intensywności oddziaływania odorowego po rozpoczęciu eksploatacji kwatery składowej B3. W przypadku gdyby wyniki pomiarów olfaktometrycznych wykazały, że oddziaływanie zapachowe zakładu Eko Dolina na otoczenie jest nadmierne, właściwy organ ochrony środowiska będzie uprawniony do nałożenia dodatkowych obowiązków co do ograniczenia oddziaływania zakładu na środowisko, co wynika z art. 362 ust. 1 pkt 1 p.o.ś. w związku z art. 82 ust. 1c u.o.o.ś.

Tym samym organ odwoławczy w niniejszym rozstrzygnięciu uwzględnił zalecenia zawarte w prawomocnym wyroku WSA w Warszawie z 4 kwietnia 2022 r., sygn. akt: IV SA/Wa 2873/19. W związku z ponownym rozpatrzeniem sprawy w drugiej instancji GDOŚ przeprowadził postępowanie wyjaśniające co do zasięgu występowania progu wyczuwalności zapachów w sąsiedztwie zakładu Eko Dolina oraz innych kwestii mających znaczenie w przedmiotowej sprawie. W pismach z 9 marca 2023 r. i z 13 czerwca 2023 r. inwestor przedstawił odpowiedzi na zagadnienia podniesione przez organ drugiej instancji, co pozwoliło na wydanie rozstrzygnięcia w postępowaniu odwoławczym względem zaskarżonej decyzji RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r.

Lokalizacja przedmiotowej inwestycji jest zgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z § 6 ust. 2 uchwały Nr XXXVII/370/2009 Rady Gminy Wejherowo z dnia 29 października 2009 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wsi Łężyce dla obszaru Eko Doliny (Dz. Urz. Woj. Pomor. z 2009 r. Nr 157 poz. 2967), tereny zakładu Eko Dolina zostały przeznaczone na potrzeby następującej działalności: elektroenergetyka, kanalizacja, gospodarowanie odpadami w tym odzysk i unieszkodliwianie, ciepłownictwo, teren zabudowy produkcyjnej oraz

zabudowy usługowej, bez ustalania proporcji pomiędzy funkcjami. Przywołany przepis daje zatem możliwość rozbudowy instalacji do przetwarzania odpadów w tej lokalizacji.

Organ odwoławczy dokonał również oceny prawidłowości i skuteczności istotnych warunków korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, wymagań dotyczących ochrony środowiska koniecznych do uwzględnienia w dokumentacji na dalszym etapie procesu inwestycyjnego oraz warunków mających na celu zapobieganie i ograniczanie oddziaływań na środowisko, które zostały określone w zaskarżonej decyzji. Warunki określone w punktach: I.2.1, I.2.3-I.2.6, I.2.8, I.2.11, I.2.12, I.2.15 oraz III decyzji RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r. nie wypełniały wymogów określonych w art. 107 § 1 pkt 5 k.p.a. w związku z art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 lit. b, c u.o.o.ś. W związku z powyższym GDOŚ uchylił ww. punkty tej decyzji i orzekł co do istoty sprawy lub umorzył postępowanie pierwszej instancji w tym zakresie.

Część warunków zawartych w decyzji RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r. zostało wydanych bez podstawy prawnej. W orzecznictwie jako przypadek braku podstawy prawnej do wydania decyzji wskazuje się m.in. nałożenie na stronę obowiązku, w sytuacji gdy obowiązek ten wynika wprost z przepisu prawa (por. wyroki: NSA w Warszawie z 27 kwietnia 1983 r., sygn. akt: II SA 261/83; WSA w Szczecinie z 7 stycznia 2013 r., sygn. akt: II SA/Sz 1062/12). Z sytuacją taką mamy do czynienia w odniesieniu do następujących punktów decyzji:

- I.2.5 – brak możliwości wprowadzenia nasadzeń złożonych z inwazyjnych gatunków obcych wynika z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o gatunkach obcych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1589, ze zm.);
- I.2.6 – w części dotyczącej wykorzystywania maszyn i urządzeń w dobrym stanie technicznym obowiązek ten wynika z § 57 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650, ze zm.);
- I.2.11, I.2.12 – obowiązek przestrzegania przepisów prawa wynika z Konstytucji RP oraz wprost z poszczególnych aktów prawnych, stanowiących źródła prawa powszechnie obowiązującego, podjętych przez powołane do tego organy. Ogólne zasady eksploatacji składowiska odpadów zostały określone w § 13 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 30 kwietnia 2013 r. w sprawie składowisk odpadów (Dz. U. z 2022 r. poz. 1902). Dotrzymanie wymagań w zakresie standardów emisyjnych jest obligatoryjne m.in. w świetle art. 141 ust. 1, art. 144 ust. 1 i 2, art. 145 pkt 1-8 p.o.ś. Natomiast obowiązek uwzględnienia najlepszych dostępnych technik w przyjętych metodach ochrony środowiska wynika m.in. z przepisów art. 143, art. 201, art. 204, art. 207, art. 252 p.o.ś. Inwestor prowadzący instalację wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego z mocy prawa zobowiązany jest do przestrzegania wymagań zawartych w ww. przepisach, niezależnie od tego, czy obowiązki te zostały stwierdzone w treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W związku z powyższym, mając na uwadze, że wydanie decyzji bez podstawy prawnej stanowi wadę kwalifikowaną, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 *ab initio* k.p.a., GDOŚ uchylił zaskarżoną decyzję we wskazanej części i umorzył postępowanie pierwszej instancji w tym zakresie – punkty: 4, 5, 7 i 8 niniejszej decyzji.

Warunki orzeczone przez RDOŚ w Gdańsku w punktach: I.2.1, I.2.3-I.2.4, I.2.8, I.2.13, I.2.15 oraz III decyzji z 26 listopada 2018 r. nie wypełniały wymogów określonych w art. 107 § 1 pkt 5 k.p.a. w związku z art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 lit. b, c u.o.o.ś., bowiem zostały sformułowane w sposób niepełny. Warunki te były zbyt ogólne, nie wskazywały konkretnych działań i koniecznych do zastosowania rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych mających na celu ograniczenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Z tego też względu zostały one zmodyfikowane i doprecyzowane w postępowaniu odwoławczym.

W punkcie 1 niniejszego rozstrzygnięcia GDOŚ zreformował wymagania dotyczące ochrony środowiska w związku z funkcjonowaniem placu budowy i jego zaplecza (pkt I.2.1 zaskarżonej decyzji). Organ odwoławczy określił obowiązki inwestora służące zmniejszeniu presji etapu realizacji przedsięwzięcia na powierzchnię ziemi i środowisko gruntowo-wodne. Lokalizowanie zapleczy budowy (w szczególności: placów parkingowo-serwisowych, myjni maszyn i urządzeń oraz pojazdów budowlanych, miejsc magazynowania materiałów budowlanych) wymagać będzie dodatkowego uszczelnienia podłoża w celu zapobiegania zanieczyszczenia gleby i wód substancjami mogącymi stanowić zagrożenie dla środowiska. Przyjęte rozwiązania pozwolą na ograniczenie negatywnego wpływu funkcjonowania placu budowy i zaplecza budowy na środowisko gruntowo-wodne. Równocześnie w punkcie 5 niniejszego rozstrzygnięcia GDOŚ uchylił punkt I.2.6 zaskarżonej decyzji i w tym zakresie umorzył postępowanie pierwszej instancji, bowiem rozstrzygał on kwestie tożsame ze zreformowanym punktem I.2.1 zaskarżonej decyzji.

W punkcie 2 niniejszego rozstrzygnięcia GDOŚ zmodyfikował obowiązki w zakresie ochrony dziko żyjących zwierząt przed zagrożeniami wynikającymi z prowadzenia prac budowlanych, określone w punkcie I.2.3 zaskarżonej decyzji. W zreformowanym punkcie GDOŚ określił zasady kontroli placu budowy kwatery B3 pod kątem minimalizacji zagrożeń dla ptaków i małych zwierząt. Ponadto organ drugiej instancji sprecyzował wymagania w zakresie materiału, z jakiego może być wykonane tymczasowe ogrodzenie placu budowy, parametry tego ogrodzenia oraz konieczność kontroli jego stanu technicznego. Określone w tym punkcie rozwiązania służą ograniczeniu śmiertelności ptaków i małych zwierząt na etapie budowy.

W punkcie 3 niniejszego rozstrzygnięcia GDOŚ doprecyzował warunki, pod którymi możliwe będzie prowadzenie wycinki roślin oraz wykonywanie prac ziemnych w trakcie okresu lęgowego ptaków, określone w punkcie I.2.4 zaskarżonej decyzji. Organ odwoławczy wydłużył okres, w którym obowiązują ograniczenia w prowadzeniu ww. prac. Zgodnie z ustaleniami przedstawionymi na str. 179 raportu okres ten powinien trwać od 1 marca do 15 października.

GDOŚ ustalił również, że w przypadku konieczności prowadzenia ww. prac w tym czasie, kontrola ornitologa pod kątem obecności stanowisk lęgowych powinna być wykonana nie wcześniej niż na 3 dni przed rozpoczęciem tych prac, w celu zapewnienia ochrony dla ptaków przystępujących do lęgów.

W punkcie 6 niniejszego rozstrzygnięcia GDOŚ zreformował punkt I.2.8 zaskarżonej decyzji, formułując warunki służące ograniczeniu wtórnego zapylenia na etapie realizacji inwestycji. Organ odwoławczy ocenił, że katalog działań zaproponowanych przez RDOŚ w Gdańsku jest niewystarczający i należy go rozszerzyć również o obowiązek mycia kół pojazdów opuszczających zakład Eko Dolina i wyłączania silników pojazdów i maszyn budowlanych w czasie postoju. Równocześnie w punkcie 10 niniejszego rozstrzygnięcia GDOŚ uchylił punkt I.2.15 zaskarżonej decyzji i w tym zakresie umorzył postępowanie pierwszej instancji, bowiem rozstrzygał on kwestie tożsame ze zreformowanym punktem I.2.8 zaskarżonej decyzji.

W punkcie 9 niniejszego rozstrzygnięcia GDOŚ zmodyfikował i uszczegółowił obowiązki w zakresie zapobiegania emisji odorów, określone w punkcie I.2.13 zaskarżonej decyzji.

W zreformowanym punkcie I.2.13.a wskazano, iż konieczne jest opracowanie i wdrożenie planu zarządzania odorami oraz przedstawiono części składowe tego planu. Nałożenie tego obowiązku wynika z konkluzji BAT 12, przedstawionej w załączniku do decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/1147 z dnia 10 sierpnia 2018 r. ustanawiającej konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) w odniesieniu do przetwarzania odpadów zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE (Dz. Urz. UE L. 208 z 17.08.2018, str. 38), dalej jako decyzja 2018/1147. Zgodnie z BAT 12 tego rodzaju plan zarządzania odorami należy opracować w przypadku, gdy w obiektach wrażliwych odczuwana będzie lub zostanie uzasadniona dokuczliwość odorów. W sąsiedztwie zakładu Eko Dolina występują obiekty wrażliwe w postaci zabudowy mieszkaniowej, a o dokuczliwości odorów mogą świadczyć w szczególności uwagi i skargi złożone przez mieszkańców sołectwa Łężyce w niniejszej sprawie.

Ponadto w punkcie I.2.13.b GDOŚ zobowiązał inwestora do zastosowania takich rozwiązań technicznych i organizacyjnych, które pozwolą na minimalizację oddziaływania odorowego wynikającego z eksploatacji kwatery B3. Organ odwoławczy ustalił, że poletka robocze, na których deponowane będą odpady, nie mogą być większe niż 1000 m² i powinny być przykrywane warstwą izolacyjną nie rzadziej niż co trzy dni. Warstwę izolacyjną może stanowić m.in. oprysk na bazie włókien celulozowych (str. 21 uzupełnienia raportu z 9 marca 2023 r.). Rozwiązania te są adekwatne do projektowanej wielkości kwatery składowej oraz ilości odpadów unieszkodliwianych w zakładzie Eko Dolina. Stanowią kompromis pomiędzy koniecznością zapewnienia ciągłości funkcjonowania kwatery B3 a potrzebą ograniczania emisji substancji złośliwych. Ponadto w przypadku odpadów organicznych dopuszczalne

będzie składowanie jedynie takich, które zostały przetworzone biologicznie, tzn. przeszły pełny proces technologiczny w kompostowni halowej i emitują mniejszą ilość substancji złowonnych.

W zreformowanym punkcie I.2.13.c GDOŚ ustalił, że prace serwisowe nie mogą być prowadzone na równocześnie więcej niż jednej z instalacji służących dezodoryzacji gazów odlotowych, takich jak biofiltr kompostowni halowej czy systemy odgazowania kwater składowych. Konieczność tymczasowego wyłączenia takiego urządzenia z użytkowania w celu dokonania niezbędnych napraw lub uzupełnień może wiązać się z tymczasowo zwiększoną emisją odorów. Zasadne jest zatem nieprowadzenie takich prac jednocześnie na więcej niż jednej instalacji. Ponadto w celu dalszego zmniejszenia uciążliwości takich prac, należy je wykonywać w warunkach atmosferycznych pozwalających na rozproszenie strumienia odorów, a także z wyprzedzeniem informować o zamiarze ich podjęcia.

Zgodnie z nowym brzmieniem punktu I.2.13.d, przy prowadzeniu działań skutkujących zwiększoną emisją odorów, należy stosować urządzenia zamgławiające i maskujące powstające odory. Na str. 21 uzupełnienia raportu z 9 marca 2023 r. przedstawiono, że *mobilne urządzenia zamgławiające stosowane są w przypadku prowadzenia prac generujących substancje złowne np. rozrywanie worków z odpadami zielonymi, układanie pryzm itp. Stosowane w zamgławiaarkach preparaty zawierają substancje aktywne z grup aldehydów, ketonów, pochodnych węglowodorów nienasyconych, alkoholi i eterów co powoduje wiązanie substancji odpowiedzialnych za nieprzyjemny zapach. Używane preparaty posiadają atest Państwowego Zakładu Higieny w Warszawie. W ocenie GDOŚ stosowanie takich urządzeń pozwoli ograniczyć uciążliwość odorową. Powyższe rozwiązania mają służyć minimalizacji konfliktów społecznych istniejących w związku z funkcjonowaniem zakładu Eko Dolina.*

W punkcie 11 niniejszego rozstrzygnięcia GDOŚ doprecyzował stanowisko wyrażone w punkcie III decyzji RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r., iż nie ma konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ani postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę dla przedmiotowej inwestycji. Ponadto w ocenie organu drugiej instancji z przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika potrzeba wykonania monitoringu w zakresie badań olfaktometrycznych uciążliwości zapachowej zakładu Eko Dolina po oddaniu do użytkowania kwatery składowej B3. Przedstawione w raporcie modelowanie emisji odorantów z obiektów zakładu wskazuje na potencjalną możliwość występowania oddziaływania odorowego również poza wyznaczoną izolinią $1,0 \text{ ou/m}^3$ dla 98 percentyla ze stężeń jednogodzinnych występujących w ciągu roku. Kierując się zatem zasadą przezorności (art. 6 ust. 2 p.o.ś.), GDOŚ sformułował wymagania co do zakresu i częstotliwości badań w celu uzyskania możliwie pełnej charakterystyki rzeczywistego zasięgu uciążliwości zapachowej wynikającej z funkcjonowania zakładu Eko Dolina, w zależności od pory roku i sposobu funkcjonowania tego zakładu. Uzasadnieniem dla wyznaczenia lokalizacji poszczególnych punktów pomiarowych jest rozmieszczenie emitorów

substancji złoonych na terenie zakładu Eko Dolina, a także położenie poszczególnych części miejscowości Łężyce względem istniejącego zakładu:

- osiedla Rogulewo – położonego na południe od zakładu Eko-Dolina (miejsce pomiaru: ulica Akacyjowa)
- osiedla Głodówko – położonego na południowy zachód od zakładu Eko Dolina (miejsce pomiaru: ulica Dębowa)
- osiedla Łężyce – położonego na północ od zakładu Eko Dolina (miejsce pomiaru: ulica Jałowcowa).

Osiedla te stanowią miejsca zamieszkania osób, które w przedmiotowej sprawie złożyły uwagi i wnioski na etapie udziału społeczeństwa w postępowaniu oraz wniosły odwołania od decyzji RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r. Przeprowadzenie pomiarów olfaktometrycznych w tych miejscach będzie służyć weryfikacji wyników obliczeń zasięgu rozprzestrzeniania się substancji złoonych załączonych do raportu. Na podstawie wyników monitoringu możliwe będzie podjęcie dalszych czynności, w sytuacji gdy zaistnieje konieczność podjęcia działań w celu dostosowania przedsięwzięcia do wymagań ochrony środowiska, co wynika z art. 82 ust. 1c u.o.o.ś.

Ponadto GDOŚ orzekł, że wyniki ww. badań należy przedstawić następującym organom:

- RDOŚ w Gdańsku – jako organowi właściwemu do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach;
- Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska w Gdańsku – jako organowi inspekcji ochrony środowiska właściwemu do nadzoru nad przestrzeganiem prawa przez podmiot prowadzący składowisko odpadów, zgodnie z art. 124 ust. 5 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2022 r. poz. 699, ze zm.);
- Marszałkowi Województwa Pomorskiego – jako organowi właściwemu do wydania pozwolenia zintegrowanego dla instalacji służącej unieszkodliwianiu odpadów;
- Wójtowi Gminy Wejherowo – jako organowi wykonawczemu jednostki samorządu terytorialnego właściwej dla miejsca lokalizacji zakładu Eko Dolina.

W konkluzji BAT 10 zawartej w załączniku do decyzji 2018/1147 wskazano, że emisje odorów można monitorować zgodnie z:

- normami EN (np. olfaktometria dynamiczna zgodnie z normą EN 13725 w celu określenia stężenia odoru lub normą EN 16841-1 lub -2 w celu określenia ekspozycji na odór),
- normami ISO, normami krajowymi lub innymi międzynarodowymi normami zapewniającymi uzyskanie danych o równoważnej jakości naukowej w przypadku stosowania alternatywnych metod, w przypadku których niedostępne są normy EN (np. oszacowanie wpływu odorów).

Częstotliwość monitorowania określa się w planie zarządzania odorami, o którym mowa w BAT 12. Obowiązek sporządzenia tego planu wynika ze zreformowanego punktu I.2.13.a.

Monitorowanie odorów, zgodnie z BAT 10, ogranicza się do przypadków, w których oczekuje się, że w obiektach wrażliwych odczuwana będzie lub zostanie uzasadniona dokuczliwość odorów. Tego rodzaju sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, o czym świadczy duża liczba osób zgłaszających sprzeciw wobec omawianego przedsięwzięcia. Uzasadnione było zatem nałożenie obowiązku monitorowania oddziaływania odorowego zakładu Eko Dolina na środowisko.

Odnosząc się natomiast do zarzutów podniesionych w odwołaniach z 24 grudnia 2018 r., GDOŚ wyjaśnia, co następuje.

Organ odwoławczy nie podziela zarzutów, że na skutek realizacji przedsięwzięcia dojdzie do kumulacji oddziaływań z dotychczas funkcjonującymi kwaterami B1 i B2 oraz innymi przedsięwzięciami zlokalizowanymi w okolicy. Należy podkreślić, że zgodnie z punktem I.2.10 decyzji RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r. eksploatacja projektowanej kwatery B3 może rozpocząć się dopiero po wypełnieniu i przekazaniu do zamknięcia obecnie użytkowanej kwatery B2. Warunek ten pozwala na zminimalizowanie możliwej kumulacji oddziaływań (w tym w szczególności oddziaływań odorowych) pomiędzy różnymi obiektami zakładu Eko Dolina. W ocenie GDOŚ omawiana inwestycja nie będzie znacząco negatywnie oddziaływać na obszary chronione (Trójmiejski Park Krajobrazowy, rezerwat Cisowa), zdrowie mieszkańców Łęczyc, Gdyni i Rumii, a także na florę, faunę, powietrze, grunty i gleby, wody powierzchniowe i podziemne. Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy przeczy tezom o możliwym znaczącym negatywnym wpływie budowy kwatery B3 na środowisko jako całość lub też poszczególnym jego komponentom. Zastrzeżenia podniesione względem rozstrzygnięcia wydanego przez RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r. nie zostały poparte żadnymi ekspertyzami, które mogłyby podważyć wyniki pomiarów i ustaleń przeprowadzonych na zlecenie inwestora. Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa sądów administracyjnych: *Zastrzeżenia wobec przedłożonego raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, aby nie były uznane za gołosłowne powinny zostać poparte na przykład ekspertyzą, która w sposób udokumentowany wskazuje na wady raportu. Raportowi o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przysługuje szczególna wartość dowodowa, która wynika z kompleksowego charakteru analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia. Podważenie jego ustaleń mogłoby nastąpić jedynie, co do zasady, poprzez przedstawienie równie kompletnej analizy uwarunkowań przyrodniczych (tzw. kontrraportu), sporządzonej przez specjalistów dysponujących równie fachową wiedzą jak autorzy raportu, której wnioski pozostawałyby w rażącej sprzeczności do tych zawartych w raporcie przedłożonym przez inwestora (por. wyrok NSA z 20 marca 2014 r., sygn. akt: II OSK 2564/12). Skarżący takich analiz nie przedstawili.*

W tym kontekście GDOŚ wyjaśnia również, że zakład Eko Dolina położony jest w otulinie Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego, a także w odległości 1 km od rezerwatu Cisowa, jednakże przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wykazała brak zagrożenia dla funkcjonowania chronionych siedlisk i gatunków. W ramach

przedsięwzięcia zaplanowano wykonanie działań mających na celu zabezpieczenie otoczenia, takich jak: sztuczna bariera geologiczna czy instalacja kogeneracji, która wykorzystuje gaz składowiskowy do produkcji ciepła i energii elektrycznej. W decyzji RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r., a także w niniejszym rozstrzygnięciu nałożono na inwestora szereg obowiązków służących ograniczeniu wpływu inwestycji na otoczenie, w tym: zabezpieczenie środowiska gruntowo-wodnego, ochrona ptaków w okresie lęgowym, podjęcie działań ograniczających pylenie. W ocenie GDOŚ zaproponowane rozwiązania pozwolą na zminimalizowanie wpływu przedmiotowej inwestycji na środowisko.

GDOŚ nie przychyła się do zarzutów skarżących, że decyzja RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r. narusza ład przestrzenny, przepisy prawa miejscowego oraz interes społeczny. Realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia, co wynika z ustaleń przywołanego wyżej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nie tylko nie narusza uregulowań planu miejscowego, ale wskazuje na możliwość realizacji inwestycji w tej konkretnej lokalizacji. Powoływanie się przez skarżących na odmienne zalecenie zawarte w opracowaniu ekofizjograficznym jest w tej sytuacji bezzasadne, ponieważ dokument ten nie stanowi powszechnie obowiązującego aktu prawa miejscowego.

Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie potwierdza wskazywanych przez skarżących zagrożeń w postaci ryzyka pożarów i awarii, wystąpienia oddziaływań transgranicznych czy naruszenia ładu przestrzennego i norm estetycznych. Odwołujący się przywołali jedynie pisma i protesty mieszkańców kierowane do władz samorządowych, natomiast nie przedłożyli żadnych opracowań czy analiz, których wnioski mogłyby podważyć zaprezentowane w raporcie ustalenia co do wpływu inwestycji na krajobraz lub ład przestrzenny czy też zagrożenia poważną awarią, katastrofą naturalną lub budowlaną.

Odnosząc się do podnoszonego braku akceptacji społecznej dla omawianego przedsięwzięcia, GDOŚ wyjaśnia, że tego rodzaju zarzut nie może przesądzać o konieczności uchylecia zaskarżonej decyzji. Biorąc pod uwagę specyfikę zakładów unieszkodliwiających odpady i ich potencjalne oddziaływania (w szczególności emisję substancji złośliwych), tego rodzaju inwestycja może budzić wątpliwości lokalnej społeczności i nie zyskać pełnej akceptacji społecznej. Jednakże nie wszystkie żądania, leżące w interesie danej społeczności lokalnej, mogą być uznane za słuszne. W przypadku budowy składowiska odpadów wprowadzenie zmiany lokalizacji przedsięwzięcia często nie stanowi o wykluczeniu danego oddziaływania, lecz o przeniesieniu konfliktu w inne miejsce. W takiej sytuacji szczególnie ważne jest pogodzenie często sprzecznych interesów stron i lokalnych społeczności oraz zapewnienie realizacji przedsięwzięcia pod takimi warunkami, które zminimalizują jego oddziaływanie na środowisko. Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecnictwem sądów administracyjnych sprzeciw społeczności lokalnej w stosunku do konkretnego przedsięwzięcia nie może być jedyną podstawą do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (por. wyroki: NSA z 20 lipca 2016 r., sygn. akt: II OSK 608/15; NSA z 11 października 2017 r., sygn. akt: II OSK 2113/16).

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 201 ust. 1 oraz art. 203 ust. 1 i 2 p.o.ś., bowiem postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest prowadzone w oparciu o powyższe przepisy.

Organ odwoławczy nie podziela również zarzutu, że decyzja RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r. narusza § 3 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 24 marca 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy, eksploatacji i zamknięcia, jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów (Dz. U. z 2003 r. Nr 61, poz. 549). W pierwszej kolejności należy wskazać, że ww. akt prawa został zastąpiony rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 30 kwietnia 2013 r. w sprawie składowisk odpadów (Dz. U. z 2022 r. poz. 1902, ze zm.). Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 4 tego rozporządzenia składowiska odpadów niebezpiecznych, a także innych niż niebezpieczne i obojętne nie mogą być lokalizowane w dolinach rzek, w pobliżu zbiorników wód śródlądowych, na terenach źródliskowych, bagiennych i podmokłych, w obszarach mis jeziornych i w strefach krawędziowych oraz na obszarach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi, o których mowa w art. 169 ust. 2 p.w. Jednak w przedmiotowym przypadku taka sytuacja nie zachodzi. Z przedłożonej w sprawie dokumentacji nie wynika, aby w miejscu planowanej realizacji przedsięwzięcia takie obszary występowały. W szczególności zamieszczona w raporcie na str. 88–89 oraz w załączonej inwentaryzacji botanicznej dokumentacja fotograficzna wskazuje, że teren przedsięwzięcia niewątpliwie nie stanowi obszarów bagiennych lub wód powierzchniowych. Powyższe potwierdzają również opracowania kartograficzne udostępniane przez serwis internetowy GDOŚ „Geoserwis” (strona internetowa: <http://geoserwis.gdos.gov.pl/mapy/>, dostęp: 13 października 2023 r.). Odwołujący się nie przedstawili w tym względzie jakiegokolwiek dowodu (np. mapy, dokumentacji fotograficznej, publikacji naukowej), który potwierdzałby słuszność postawionego zarzutu.

W ramach udziału społeczeństwa w przedmiotowym postępowaniu Stowarzyszenie EKOPARK oraz mieszkańcy miejscowości Łężyce złożyli uwagi i wnioski dotyczące omawianego przedsięwzięcia. W pismach z 11 maja 2018 r. zostały poruszone następujące zagadnienia:

- oddziaływanie przedsięwzięcia na Trójmiejski Park Krajobrazowy i rezerwat Cisowa;
- wpływ inwestycji na stan powietrza atmosferycznego;
- wpływ inwestycji na wody powierzchniowe i podziemne;
- zagrożenie pożarowe na terenie zakładu Eko Dolina;
- poziom pola elektromagnetycznego;
- kumulacja oddziaływań z innymi przedsięwzięciami w sąsiedztwie kwatery B3;
- zachorowalność pracowników zakładu Eko Dolina na choroby nowotworowe.

Organ odwoławczy nie zgadza się z zawartym w odwołaniach zarzutem, że w ramach postępowania pierwszoinstancyjnego nie zostały rozpatrzone uwagi społeczeństwa. Przebieg postępowania z udziałem społeczeństwa został opisany na str. 28–32 decyzji z 26 listopada 2018 r. Odnosząc się do ww. uwag RDOŚ w Gdańsku uzasadnił, że inwestycja nie będzie

w sposób ponadnormatywny oddziaływać na otoczenie. W tym miejscu wymaga podkreślenia, że rozpatrzenie uwag stron lub społeczeństwa nie jest równoznaczne z ich uwzględnieniem. Uwagi społeczeństwa współkształtują treść rozstrzygnięcia w takim stopniu, w jakim organ prowadzący postępowanie oceni je jako zasadne, czemu powinien dać wyraz w sentencji oraz w uzasadnieniu rozstrzygnięcia. Brak uwzględnienia przez RDOŚ w Gdańsku postulatów skarżących nie stanowi zatem o naruszeniu przez organ pierwszej instancji przepisów postępowania, a w konsekwencji nie uzasadnia konieczności uchylecia zaskarżonej decyzji.

W opinii GDOŚ nie dojdzie do znaczącego negatywnego oddziaływania zakładu Eko Dolina na przyrodę Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego oraz rezerwatu Cisowa. Usytuowanie zakładu Eko Dolina w otulinie Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego ani jego rozbudowa o kwaterę B3 nie narusza przepisów uchwały Nr 143/VII/11 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego (Dz. Urz. Woj. Pomor. z 2011 r. Nr 66 poz. 1458, ze zm.), ustanawiającej tę formę ochrony przyrody. Jak wynika z treści raportu, konstrukcja składowiska odpadów została zaprojektowana zgodnie ze współczesnym stanem wiedzy, przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia, a także zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Ponadto w treści niniejszego rozstrzygnięcia inwestor został zobowiązany do podjęcia działań organizacyjnych służących ochronie najbliższej położonej części Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego przed negatywnym oddziaływaniem na etapie budowy, w tym: uszczelnienie zaplecza budowy, ograniczenie zapylenia powietrza, ochrona przed zabijaniem ptaków i małych zwierząt.

Odnosząc się do podnoszonej przez społeczeństwo kwestii zanieczyszczenia powietrza w wyniku budowy i eksploatacji kwatery B3, GDOŚ wskazuje, że przeprowadzone modelowanie emisji zanieczyszczeń wykazało, że nie dojdzie do przekroczenia dopuszczalnego stężenia gazów i pyłów poza terenem będącym we władaniu inwestora. Obliczenia te zostały wykonane zgodnie z metodyką wynikającą z literatury oraz w odniesieniu do obowiązujących regulacji prawnych (str. 99-106, 118-145 raportu). Ponadto w uzupełnieniu do raportu z 9 marca 2023 r. inwestor przedstawił rezultaty modelowania rozprzestrzeniania się substancji złośliwych w otoczeniu zakładu Eko Dolina. Obliczenia te wskazują, iż realizacja omawianego przedsięwzięcia nie będzie prowadzić do znaczącego negatywnego oddziaływania na powietrze atmosferyczne, w tym również pod względem oddziaływania odorowego.

Odnosząc się do uwag co do braku wskazania wszystkich substancji stanowiących gaz składowiskowy, GDOŚ wyjaśnia, że nie jest celowe szczegółowe określenie każdego z jego składników. W literaturze przedmiotu wskazuje się, że główne składniki stanowią: metan, dwutlenek węgla, azot, tlen, para wodna, a dodatkowo może dochodzić do emisji związków siarki, fluoru, chloru, węglowodorów czy metali ciężkich (J. Kośmider, B. Mazur-Chrzanowska, B. Wszyński, *Odory*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2012, str. 162). Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że o zasięgu oddziaływania odorowego zakładu Eko Dolina decyduje emisja amoniaku, siarkowodoru i merkaptanów.

Żaden z emitowanych związków chemicznych nie osiągnie koncentracji stanowiącej zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi. W ramach przedsięwzięcia przewiduje się zastosowanie środków technicznych służących dezodoryzacji gazów odlotowych, a także ujmowanie i spalanie gazu składowiskowego. Zastosowane środki techniczne i organizacyjne pozwolą na minimalizację zasięgu oddziaływania zakładu Eko Dolina.

W pismach z 11 maja 2018 r. mieszkańcy Łęczyc wskazali w szczególności na możliwość nadmiernego zapylenia powietrza w wyniku budowy kwatery B3. W związku z powyższym GDOŚ wyjaśnia, że w celu minimalizacji oddziaływania inwestycji na środowisko inwestor został zobowiązany m.in. do wyłączania silników pojazdów i maszyn budowlanych w czasie postoju, mycia kół pojazdów, a także czyszczenia lub zraszania terenów zakładu Eko Dolina w warunkach suchej i wietrznej pogody. Środki te pozwolą na zmniejszenie negatywnego oddziaływania na powietrze na etapie budowy, co wpłynie pozytywnie na klimat aerosanitarny w sąsiedztwie zakładu Eko Dolina.

Należy też podkreślić, iż ani RDOŚ w Gdańsku, ani GDOŚ nie są organami właściwymi do prowadzenia kontroli na terenie zakładu Eko Dolina. Organem tym, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. b, 1 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2023 r. poz. 824, ze zm.), jest natomiast właściwy organ inspekcji ochrony środowiska. Organ ten, w przypadku ewentualnego przekroczenia standardów emisyjnych, naruszenia przepisów dotyczących przetwarzania odpadów lub stwierdzenia innych nieprawidłowości, jest uprawniony do podejmowania adekwatnych działań, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. GDOŚ natomiast nie jest uprawniony do orzekania co do tej kwestii w treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wykazała, że wykonanie sztucznej bariery izolacyjnej w podłożu kwatery B3 pozwoli na zabezpieczenie wód podziemnych oraz siedlisk i gatunków występujących na obszarze Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego przed negatywnymi skutkami migracji zanieczyszczeń na etapie eksploatacji przedsięwzięcia. Odcieki z projektowanej kwatery B3 podlegać będą podczyszczaniu w zakładowej oczyszczalni ścieków. Przedsięwzięcie nie będzie zatem negatywnie wpływać na wody powierzchniowe i podziemne, w tym na Główny Zbiornik Wód Podziemnych nr 111. Zbiornik ten położony jest w skałach wieku kredowego na głębokości ok. 300 m p.p.t. względem zakładu Eko Dolina i oddzielony jest od pierwszego poziomu wodonośnego słabo przepuszczalnymi warstwami gruntu. Nie jest zatem możliwe jego zanieczyszczenie na skutek budowy kwatery składowej B3.

Ponadto zgromadzony materiał dowodowy przeczy tezom mieszkańców Łęczyc co do zanieczyszczenia wód powierzchniowych i podziemnych w wyniku funkcjonowania zakładu Eko Dolina. Sygnatariusze pism z 11 maja 2018 r. nie wyjaśnili, co jest źródłem informacji o obecności metali ciężkich w wodach podziemnych na terenie zakładu Eko Dolina. W odpowiedzi na wezwanie organu odwoławczego w uzupełnieniu raportu z 8 maja 2019 r.

inwestor przedłożył wyniki kontroli jakości wód podziemnych w sąsiedztwie zakładu Eko Dolina potwierdzające, iż są to wody I i II klasy jakości.

Organ odwoławczy nie podziela również uwagi, że rozbudowa zakładu Eko Dolina o nową kwaterę składową może stanowić zagrożenie powodziowe dla sąsiednich obszarów. Większość terenów zakładu Eko Dolina stanowi powierzchnię biologicznie czynną, pozwalającą na infiltrację wód opadowych. Powierzchnia terenu, która zostanie uszczelniona w wyniku budowy kwatery B3 wyniesie ok. 8 ha (str. 69 raportu). Natomiast powierzchnia zlewni jednolitej części wód powierzchniowych Zagórska Struga PLRW 20001747929 (w zasięgu której położona będzie kwatera B3) wynosi ok. 148 km². Obszar kwatery B3 stanowić będzie jedynie ok. 0,05 % całej powierzchni tej zlewni. Wpływ przedsięwzięcia na warunki hydrologiczne w sąsiedztwie zakładu Eko Dolina będzie zatem znikomy. Oprócz tego wnioskodawcy zakwestionowali możliwość powstawania odcieków w ilości 30-40 m³/dobę z obszaru projektowanej kwatery B3. W nawiązaniu do powyższego GDOŚ wyjaśnia, że ilość odcieków z obecnie istniejących kwater B1 i B2 wynosi 30-40 m³/dobę (str. 49-50 raportu). Przewiduje się powstawanie takiej samej objętości odcieków z kwatery B3 (str. 59 raportu). Biorąc pod uwagę podobną powierzchnię ww. kwater składowych oraz występowanie tych samych warunków meteorologicznych, organ odwoławczy ocenia zatem, że szacunki te są trafne.

W treści pism z 11 maja 2018 r. mieszkańcy Łężyc zakwestionowali skuteczność zabezpieczeń przeciwpożarowych w zakładzie Eko Dolina, wskazując, że źródło wody dla celów ochrony przeciwpożarowej jest „niewystarczające”. W odpowiedzi na powyższe GDOŚ wyjaśnia, że na str. 169-172 raportu przedstawiono rozwiązania służące minimalizacji ryzyka wystąpienia poważnych awarii, do których należy m.in. pożar. Przewiduje się w szczególności wykonanie instalacji do ujmowania i zagospodarowania gazu wysypiskowego. Instalacja służąca do przesyłu tego gazu zostanie wykonana w wersji przeciwybuchowej EX i wyposażona w aktywny system zabezpieczeń (str. 171 raportu). Ponadto, zgodnie z § 44 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 lutego 2020 r. w sprawie wymagań w zakresie ochrony przeciwpożarowej, jakie mają spełniać obiekty budowlane lub ich części oraz inne miejsca przeznaczone do zbierania, magazynowania lub przetwarzania odpadów (Dz. U. poz. 296), składowanie odpadów na składowiskach odpadów podlega regulacjom prawnym w zakresie ochrony przeciwpożarowej. GDOŚ nie jest zatem uprawniony do orzekania w tym zakresie w treści decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Osoby składające uwagi nie uzasadniły, z jakiego powodu budowa kwatery B3 miałyby negatywnie wpłynąć na środowisko pod kątem promieniowania elektromagnetycznego. Obiekty i urządzenia projektowanej kwatery B3 nie będą stanowić źródeł takiego promieniowania.

W pismach z 11 maja 2018 r. nie wyjaśniono, z jakiego powodu w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko należałoby zbadać zachorowalność na nowotwory pracowników Eko Dolina. Kwestie z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy,

w tym wpływ czynników szkodliwych występujących w miejscu pracy na pracowników, wykraczają poza przedmiot postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Organ drugiej instancji wskazuje również, że w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko uwzględniono kumulację oddziaływań z uwagi na realizację innych inwestycji. Przy modelowaniu oddziaływania odorowego budowy kwatery składowej B3 wzięto pod uwagę funkcjonowanie już istniejących, a także planowanych obiektów zakładu Eko Dolina, które będą stanowić źródła emisji odorantów. Przy modelowaniu wpływu przedsięwzięcia na poszczególne komponenty środowiska za każdym razem uwzględniany był cały zakład Eko Dolina, wraz ze wszystkimi obiektami i urządzeniami stanowiącymi źródło oddziaływań, w tym w szczególności z istniejącą kompostownią oraz projektowaną instalacją do fermentacji metanowej odpadów. Ponadto GDOŚ wyjaśnia, że w ramach analizowanego przedsięwzięcia nie jest planowane „połączenie” kwater składowych B1, B2 i B3, zlokalizowanych w zakładzie Eko Dolina. Nie sposób zatem zgodzić się z zarzutem, że budowa nowej kwatery składowej i połączenie jej z już istniejącymi obiektami spowoduje ograniczenie obiegu powietrza. Niniejsza decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach dotyczy rozbudowy zakładu o projektowaną kwaterę B3, której eksploatacja zostanie rozpoczęta dopiero po całkowitym wypełnieniu i przygotowaniu do zamknięcia obecnie użytkowanej kwatery B2, co zostało określone w punkcie I.2.10 decyzji RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r. Ponadto ustalenia przedstawione w raporcie i w jego uzupełnieniach dowodzą, że głównym źródłem odorantów na terenie zakładu Eko Dolina jest kompostownia odpadów, a nie funkcjonujące obecnie kwatery składowe B1 i B2. A zatem rozbudowa zakładu o kolejną kwaterę składową (B3) nie wpłynie w istotny sposób na wielkość jego oddziaływania na środowisko.

Podsumowując powyższe odniesienie się do uwag społeczeństwa, GDOŚ wskazuje, że uwagi i zarzuty zawarte w pismach z 11 maja 2018 r. nie zostały poparte żadnymi dowodami, które mogłyby wskazywać na znaczące negatywne oddziaływanie zakładu Eko Dolina na środowisko. Tym samym osoby kwestionujące rozbudowę zakładu Eko Dolina o kwaterę B3 nie zdołały podważyć ustaleń zawartych w raporcie i jego uzupełnieniach.

W miejscu tym podkreślić należy, że pominięte na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego jako strony postępowania osoby wносиły uwagi analogiczne do uwag wniesionych w ramach udziału społeczeństwa. Potwierdza to, że niezapewnienie tym osobom udziału w postępowaniu zgodnie z art. 10 k.p.a. nie miało istotnego wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, tj. na określenie środowiskowych uwarunkowań realizacji planowanego przedsięwzięcia.

Przed wydaniem niniejszej decyzji, organ drugiej instancji, zawiadomieniem z 27 lipca 2023 r., znak: DOOŚ-WDŚ.420.34.2022.KN.66, poinformował strony postępowania, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. W związku z zawiadomieniem do GDOŚ wpłynęły wnioski stron postępowania o udostępnienie części

dokumentacji sprawy. Organ odwoławczy zapewnił stronom możliwość dostępu do akt sprawy (pisma GDOŚ, znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.34.2022.KN.68-73, oraz znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.34.2022.KN.84). Przed wydaniem niniejszej decyzji do GDOŚ nie wpłynęły żadne dodatkowe uwagi i wnioski.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Uchylenie decyzji w oparciu o art. 138 § 1 pkt 2 *ab initio* k.p.a. będzie miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie merytoryczne organu odwoławczego jest niezgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i orzekając co do istoty sprawy, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest w tym zakresie nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości podjętego rozstrzygnięcia. Z sytuacją taką mamy do czynienia w odniesieniu do punktów: I.2.1, I.2.3, I.2.4, I.2.6 (w części), I.2.8, I.2.13, I.2.15 i III decyzji RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r.

Natomiast uchylenie decyzji i umorzenie postępowania organu pierwszej instancji, zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 *in fine* k.p.a., może mieć miejsce w sytuacji, gdy postępowanie to było bezprzedmiotowe. *Przesłanka bezprzedmiotowości wystąpi, gdy brak było podstaw prawnych do merytorycznego rozpoznania danej sprawy w ogóle bądź nie było podstaw do rozpoznania jej w drodze postępowania administracyjnego, czy też tylko w drodze postępowania administracyjnego prowadzonego przed tym organem pierwszej instancji* (B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2016, str. 619). Bezprzedmiotowość postępowania miała miejsce w odniesieniu do punktów: I.2.5, I.2.6 (w części), I.2.11 i I.2.12 decyzji RDOŚ w Gdańsku z 26 listopada 2018 r. i wynikała z braku podstawy prawnej do nałożenia określonych w tych punktach obowiązków.

Zgodnie z kolei z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty. W ocenie GDOŚ w pozostałej części zaskarżona decyzja jest prawidłowa i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jej uchylenie.

Wobec powyższego GDOŚ orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 54 § 1 oraz art. 53 § 1 p.p.s.a. skargę wnosi się za pośrednictwem GDOŚ w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.



Otrzymują:

1. [REDACTED] – pełnomocnik Eko Dolina sp. z o.o. w Łęczycach, OPEX Przedsiębiorstwo Rzeczoznawstwa i Ekspertyz sp. z o.o., ul. Jana Matejki 6, 80-232 Gdańsk,
2. Ekologiczne Stowarzyszenie Przyjaciół Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego EKOPARK, Łężyce, Głodówko 5A, 84-207 Koleczkowo,
3. [REDACTED],
4. [REDACTED],
5. [REDACTED],
6. [REDACTED],
7. [REDACTED],
8. [REDACTED],
9. [REDACTED],
10. [REDACTED],
11. [REDACTED],
12. [REDACTED],
13. [REDACTED],
14. [REDACTED],
15. [REDACTED],
16. [REDACTED]

17. [REDACTED]
18. [REDACTED]
19. [REDACTED]
20. [REDACTED]
21. [REDACTED]
22. [REDACTED]
23. [REDACTED]
24. [REDACTED]
25. [REDACTED]
26. [REDACTED]
27. [REDACTED]
28. [REDACTED]
29. [REDACTED]
30. [REDACTED]
31. [REDACTED],
32. [REDACTED]
33. [REDACTED],
34. [REDACTED]
35. [REDACTED]
36. [REDACTED]
37. [REDACTED],
38. [REDACTED]
39. [REDACTED]
40. [REDACTED]
41. [REDACTED]
42. [REDACTED]
43. [REDACTED],
44. [REDACTED]
45. [REDACTED],
46. [REDACTED],
47. [REDACTED]
48. [REDACTED],
49. [REDACTED]
50. [REDACTED],

51. pozostałe strony postępowania na podstawie art. 49 § 1 k.p.a. w związku z art. 74 ust. 3 pkt 1 u.o.o.ś. oraz art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1712) i art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1890).

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku.

Dyrektor Departamentu
Ocen Oddziaływania na Środowisko


Anna Bieroza-Cwierzynska

14022024W.